

Ambrózický

Po nebi se k sobě hnaly poslední dva mraky. Jedna neurčitá, mlhavá šipka, a cosi nabíraného, bílého jako lilie, co se nedalo s ničím srovnat.

Daleko pod nimi stál Albert s kufry po boku před jedněmi domovními dveřmi v Königsdorfu, pozoroval tlačítko zvonku a sbíral odvahu. To odpoledne měl za sebou přes devatenáct hodin jízdy nočním vlakem, osobním vlakem a autobusovou linkou 479, jejíž řidič objížděl každou zastávku v podhůří Alp od *Pföderlu* přes *Wolfsöd* až k *Höfenu*, přestože na nich nikdo nenastupoval ani nevystupoval, a teď, když už zbýval poslední kousek, si Albert nebyl jistý, zda sem vůbec chtěl přijet.

Už šestnáct let navštěvoval Freda o prázdninách a víkendech, zpočátku v doprovodu řádové sestry z katolického sirotčince Svaté Heleny, později sám, ale nikdy se doopravdy nesblížili. Fred mu vždycky říkal jen Alberte, a Albert jemu vždycky jen Frede. Otče mu ještě neřekl nikdy. Když mu bylo pět – a Fredovi šestačtyřicet –, to bylo v roce 1988, dával Albert pozor, aby měl Fred na pažích plovací rukávky, když spolu ruku v ruce skákali do Baggersee. V osmi za Freda platil u pokladny, protože na rozdíl od něho nepotřeboval prsty k tomu, aby si přepočítal drobné. Ve třinácti vymluvil Fredovi jeho sen, že se stane hercem. (Fred myšlenku nakonec zavrhl jen ze strachu před představou, že by ho lidé při práci pozorovali.) V patnácti se mu Albert pokoušel objasnit určité věci, ale Fred o tom nechtěl mluvit. Když mu bylo patnáct, dával ještě pořád pozor na Fredovy plovací rukávky. A těsně před svými osmnáctými narozeninami se Albert s konečnou platností smířil s tím, že muž jako Fred, který nikdy nezamutoval a plození považoval za druh zahradní práce, se na něho nikdy nebude dívat jako na syna, nemluvě o tom, že by ho snad kdy tak označil. Fred byl prostě Fred.

Většina přátel se po maturitě rozprchla do dálky. V kurzu byly především Austrálie a Kambodža; když se někdo vrátil z cesty do Angkoru nebo Outbacku, nenašel jenom sám sebe, ale i představu, co si počít se svým životem. Údajně. Albert – který nikdy nepochopil, proč by měly odpovědi, které nebylo možné nalézt ani v nejbližším okolí, čekat někde v dálce – zůstal ve Svaté Heleně, neschopný rozhodnout se o své budoucnosti. Proč se nakonec rozhodl nastěhovat se k Fredovi, a co si od toho sliboval, nevěděl ještě ve chvíli, kdy stál to odpoledne před Fredovým domem, věděl jen, že ať už je čekalo cokoli, zbývalo jim na to velmi málo času.

Doktor jim ukázal prsty své pěstěné ruky, a Albert si říkal, zda to tak dělá pokaždé, že ukazuje několika prsty měsíce, které jeho pacientovi ze života zbývají, aby si ušetřil hledání ohleduplných slov. Pět prstů. Albert na ně příliš nedbal, vzal Freda za ruku, odešel s ním z nemocnice a na lékařovo volání – stejně jako později na jeho telefonáty – nereagoval.

Aby s Fredem nemusel mluvit, mluvil po cestě domů hodně sám, především o počasí, a doufal, že Fredovi doktorovo gesto ušlo.

„Kolik máš ty, Alberte?“ přerušil ho přítel.

„Kolik mám čeho?“

„Prstů. Kolik máš prstů, než budeš muset být mrtvý?“

Albert se zastavil. „To nevím.“

„Proč ne? Já mám pět. To je dobré?“

„To... to je dost dobré.“

„Já to věděl!“ Fred se s ulehčením zasmál. „Alberte, vsadím se, že ty jich máš ještě hrozně moc.“

Ještě ten večer Albert odjel, aby mohl složit maturitní zkoušky. Byla to povinnost, která mu vzhledem k novinkám přišla stejně směšná jako jeho rozhodnutí, že jí dostojí.

Od té doby uběhly dva měsíce. Zbývaly ještě tři prsty. Vedro Albertovi spařovalo lebku. Oproti veškerým prognózám se léto už několik týdnů bránilo bouřkám. Trávník ve Fredově zahradě měl rezavě hnědou barvu, dokonce i cvrkot cvrčků působil zemdeně, a chvějící se horký vzduch na hlavní ulici před Fredovým pozemkem prováděl Albertovým očím taškařiny.

Albert sklonil hlavu, vzal za držáky obou kufrů a bez hnutí čekal, dokud se před ním neotevřely dveře a na posledním schodu se neobjevil Fred. Vytáhlý dvoumetrový obr, rozpačitě natahující krk.

Zírali na sebe.

„Alberte!“ zvolal Fred svým chlapeckým hlasem, a než si Albert uvědomil, co se s ním děje, vyletěl do výšky a přistál na Fredově kostnaté hrudi.

„Ahoj Frede.“

„Ty jsi ztloustnul, Alberte!“

„Díky. Ty taky vypadáš dobře.“

Usmívali se na sebe, přičemž Albert se spíš zubil a Fred se šťastně šklebil.

„To už jsou zase prázdniny?“ ptal se Fred.

„Ne, tentokrát ne. Tentokrát zůstanu déle.“

Fred se na něj s nadějí podíval: „Do kdy?“

„Dokud...“ Albert se vyhnul jeho pohledu, „dokud to jen půjde.“

„To je přímo ambrózický!“

„Cože?“

„Ambrózický, stránka jedenáct,“ Fred zdvihl káravě ukazováček, „musíš si víc číst ve slovníku, Alberte.“

Pak mu vytrhl kufry z ruky, napochodoval s nimi do domu a Albert ho následoval. Ve vstupní hale se zastavil. Tenhle nasládlý pach Fredova domu, který ho tu po léta při každém příjezdu vítal, ho pokaždé zaskočil.

Fred se k němu otočil. „Copak, není ti dobře?“

„Ale ne,“ Albert se zhluboka nadechl, „jde to.“

Pověsil kabát na věšák vedle Fredova královsky modrého ponča, na jehož límci stálo varovně načmáráno: *Tohle pončo je Fredericka Arkadiusze Driajese!* Stejně jméno bylo přilepeno na štítku zvonku. Nikdo mu neříkal jeho plným jménem, pro většinu lidí byl zkrátka Fred, s protáhlým é, sirotek v důchodovém věku, který trávil polovinu dní v Königsdorfu na hlavní ulici na autobusové zastávce, kde počítal a zdravil všechna projíždějící zelená auta. (Kromě toho tu bylo ještě několik pošetilců, kteří vysedávali u Hofherra na zahradě, opírali se o sklenice pšeničného piva, tvrdili, že mu to pomalu myslí a volali na něj *Freddie*.)

Když Fred odložil kufry u schodů a zamířil do ztemnělého, studeného obývacího pokoje, ucítil Albert, jak se k němu blíží *dejà-vu*, přesněji řečeno *dejà-vu* několika *dejà-vu*.

Posadí se nejprve na ošoupanou, třešňově rudou pohovku, přesně tam, kam si sedají pokaždé, a ať se Albert dotkne čehokoli, ulpí mu na ruku tisíce drobků, které mu připomenou, že teď bude na něm, aby se místo ošetřovatele staral on přinejmenším o jedno teplé jídlo denně, aby Fredovi zavazoval tkaničky, dbal na řádné čištění zubů a udržoval

v domě pořádek. Jeho pohled padne na mapu světa upevněnou na zdi, na níž má zelený, fixkou namalovaný kroužek označovat Königsdorf, tedy Německo, a pak se Freda zeptá, jak se mu vede, a on mu přirozeně odpoví: „Ambrózicky!“ jak jinak, a v následující chvíli Alberta požádá, aby mu něco přečetl z jeho oblíbené knihy, ze stříbrného slovníku, jak to už tolikrát dělal před spaním nebo v době před poledním klidem. Fred se k němu přitulí, položí mu hlavu do klína, zavře oči, a bude z něj vyzařovat teplo, přes venkovní vedro příjemné teplo, a Albert se neodváží pohnout, otevře slovník a někde začne, třeba u *biliáru*, a nedojde dál než k *bílkovině*. Fred bude chrápat a ve spánku bude vypadat ještě mladší než jindy, nanejvýš na pětáctýřicet. Albert zaklapne slovník, podloží Fredovi hlavu polštářem a zahalí jeho příliš dlouhé nohy příliš krátkou přikrývkou. Pak něco pojí v kuchyni, uklidní žaludek několika tlustými krající celozrnného chleba, a přitom se bude dívat ze zapečetěného, zponad dřezu vystupujícího okna, jehož levý dolní roh zdobí dvě písmena, o nichž nevěděl, kdo je vyřezal a kdy, z nichž ale nedokázal vyčíst nic jiného než iniciály své babičky Anni Habomové, šest droboučkových zářezů v Zorrově stylu. Albert se předkloní, opře se levou rukou o dřez, dýchne na okno a na orosené sklo napíše vedle babiččiných své vlastní iniciály, *AD*, na prst silně. A bude pozorovat, jak blednou. Potom se ve svém pokoji v prvním patře ujistí, zda je v truhle vedle jeho postele ještě dost Fredových léků. Až pak se nechá zlákat proleželou matrací a ucítí, jak se ho zmocňuje únava, a nebude moci usnout.

A přesně tak to bylo, i když si Albert celou dobu říkal, že by měl pociťovat něco zvláštního, žádné *dejà-vu*, spíš *première-vu*. Koneckonců přijel sem naposled.

Albert neležel na posteli ani deset minut, těžký jako olovo, prázdný a se šátkem přes oči, protože sem záclonou prosvítalo slunce, když vtom dovnitř vrazil Fred: „Spíš?“

Albert ho posunkem přivolał k sobě – co mu taky zbývalo – a Fred se sesul vedle něj na matraci. Měl na sobě svůj potápěčský oblek, čemuž se Albert nedivil, udivovalo ho jen, že ho nosí uprostřed léta. Obvykle si ho Fred navlékal pod šaty, aby mu bylo teplo, když postával na zastávce v dešti. Zdědil ho po svém otci. „Když uvnitř není člověk, vypadá odporně, jako střevo z parku,“ zněl Fredův odsudek. Občas naplnil vanu studenou vodou, vysypal do ní krabičku soli a oznamoval: „Tady! Pacifik!“ Pak do vany ve svém potápěčském obleku skočil, plácal s sebou jako opilá žába a stěžoval si, že ho pálí oči.

„Poslyš,“ prohlížel si Albert Fredovu bradu, „kdy ses naposledy holil?“

Fred přimhouřil oči. „Včera.“

„Jsi si tím jistý?“

Fred zase přimhouřil oči. „Naprosto.“

„Tos tedy nejspíš několik míst přehlédl.“

Zamžourání.

„Fredericku...“ (To byla verze oslovení, kdy všechno znělo o něco přesvědčivěji, nebo pokud to muselo být, vážněji.)

„Máma říká, že vypadám dobře!“

Anni zapojoval Fred obzvlášť rád do hry, aby zdůraznil, že to či ono mínění není produktem jeho mozku, nýbrž mozku mnohem vyšší instance. Instance, která k Fredovi naposledy promluvila před šestnácti lety. Albertovi byly tehdy tři roky. To, co si z Anni pamatoval, nemohl ani dobře nazvat vzpomínkou, občas se mu zdálo, že si ji jen představuje, protože si ve Fredově domě příliš často prohlížel hromady fotografií a srovnával její tvář s jeho ve snaze dopátrat se nějaké podobnosti.

Albert naznačil ukazovákem a prostředníčkem nůžky a Fred si přikryl oběma rukama tvář: „Můj táta měl světlé vousy!“

Dalo-li se Fredovi věřit, byl Albertův dědeček profesionálním potápěčem, jeden z patnácti na celém světě, kteří dokázali na dně oceánu při provádění údržby obsluhovat v absolutní tmě svářecí přístroj. Když Fred ještě ani nedorostl velikosti břicha, které devět měsíců obýval, vsálo jeho otce pootevřené potrubí do sebe a on navždy zmizel v rozlehlé síti trub. Proto musel někdo pořád po Fredovi splachovat záchod. Rozrušovalo ho to ještě víc než holení. „Můj táta teď navěky cestuje potrubím, jednou je v Americe, jednou u Číňanů, a jednoho dne přistane třeba v Königsdorfu!“

Na to už si Albert dávno zvykl a neptal se, kdo tenhle nesmysl Fredovi nakukal.

Albert vstal, šel do koupelny, strčil akumulátorový holicí strojek do zásuvky, a když se vrátil, byl Fred pryč. Prohledal celý dům, až ho nakonec našel sedět na zahradě v bavoráku, který kdysi podle Freda patřil jeho otci. Bourák, říkal mu Fred. Jako by ho spařili příliš horkou lázní, mátově zelená barva napovídala, že lak auta byl kdysi mnohem výraznější. Z pneumatik zbyly jen cáry. Místo troubení se ozvalo nanejvýš jakési zařňukání. Zdrsnělé kožené potahy vydávaly lahodnou zatuchlou vůni, stejnou, jak se Fredovi zdálo, jako on mezi prsty u nohou. Prázdný květináč přidržoval levé dveře v závěsu. Klíčky vězely pořád ještě v zapalování.

Albert zaujal místo vedle Freda, sedícího v tureckém posedu za volantem. Jeho strnisko ve slunečních paprscích svítilo, na klíně mu spočíval slovník. Otevřel ho u písmene S. S jako smrt. Prstem ukázal na obrázek náhrobního kamene z kararského mramoru. „Dostanu taky takový?“

„Bílý jako holubice.“

Fred zavrtěl hlavou. „Bílý jako labuť! Ta je ještě hezčí. Musí to být moc krásný kámen, Alberte.“

„Ujednáno,“ řekl Albert. „Pro tebe jeden náhrobní kámen, bílý jako labuť.“

Chvíli mlčeli, a zatímco venku na hlavní ulici zvolna slábl šum projíždějících aut, jež naposledy pohládilo slunce, než se propadlo do slatin, Albert si vzpomněl, jak učil Freda jezdit po chodníku na kole bez opěrných koleček. Běhal před ním i vedle něj, tlačil ho, povzbuzoval, a po každém pádu mu mazal rozedřená kolena Penatenem a utíral mu krokodýlí slzy, dokud Fred neujel před koncem prázdnin své první metry bez koleček a vítr mu za jízdy na tváři nevyfoukal úsměv.

Tehdy bylo Fredovi devětačtyřicet a Albertovi osm.

„Všichni vždycky říkají, že umírat je špatné,“ řekl Fred, zasněně pozorující obrázek náhrobního kamene, „ale já tomu nevěřím. Určitě je to úplně jinak. Já si umírání představuju báječně, jako nějaké obrovské překvapení. Už se na ně těším. Nejradši bych zemřel spolu s tebou, Alberte. Ale to bude dost těžké. Jsem rychlejší.“

Albert mu slíbil: „Já si pospíším,“ a Fred se na něho okamžitě rozzářeně podíval jako dítě – dítě, které přišlo do let, s napučenými očima, šedivými spánky a drobnými vráskami kolem úst.

„Máma říká, že všichni patříme do příběhu Nejmilejších vlastnictví.“

„Je to dobrý příběh?“

Fred se zasmál, jako by mu Albert položil strašně hloupou otázku: „Je to *příběh Nejmilejších vlastnictví!*“

„A co to má být, to Nejmilejší vlastnictví?“

Fred zafuněl a zakroutil očima. Potom natáhl ruku, otevřel příruční skříňku a vyjmul z ní vyboulenou plechovou krabičku, v níž cosi zarachotilo. Při otevírání poškrábaného víčka se předklonil a zakryl Albertovi výhled, jako by se chtěl sám nejdřív přesvědčit, jestli to, co

čeká, v krabicice ještě je. Potom strčil Albertovi pod nos kamínek velký jako kaštan, který se ve večerním světle kovově leskl. „Na!“

Popsat výraz jeho tváře jako hrdý by bylo nedostatečné.

Albert potěžkal Nejmilejší vlastnictví v dlani, kámen byl překvapivě těžký a vypadal jako zmuchlaný, zkamenělý list temně žlutého papíru. Napadla ho scestná myšlenka, kterou Fred okamžitě vyslovil: „Zlato.“

„Pravé?“

Fred zašeptal: „Moje Nejmilejší vlastnictví.“

I když Albert uznale přikývl a vyšpulil spodní ret, zůstával skeptický. Kámen v jeho ruce přesně odpovídal jeho představě o zlatě, a právě to v něm vzbuzovalo pochyby.

Fred ho vzrušeně pozoroval, zeleň jeho očí se třpytila jako voda rybníka, o níž člověk neví, zda je dost hluboká, aby do ní mohl skočit.

Albert jeho pohled opětoval a zase jednou si přál, aby mu mohl prostě položit otázku a Fred mu na ni jednoduše odpověděl, přál si, aby mezi nimi došlo k úplně obyčejnému rozhovoru, při němž Fred pochopí jeho otázky tak, jak je Albert míní, a nejvíc ze všeho si přál, aby ho už přešly všechny ty jeho zatracené pochyby a mohl Fredovi věřit.

„Od koho to máš?“ zeptal se a vrátil Fredovi ‚zlatou hroudu‘.

Fred ji s uspokojením vložil zpátky do krabičky. „Země to vyplivla.“ Po krátké odmlce dodal s rozzářenýma očima: „Můžu ti ukázat, kde!“

Když se na Alberta takhle podíval, zdál se mu Fred ještě cizejší a známější než jindy. Albert ho znal natolik dobře, aby vycítil, že ho nezná vůbec. Alespoň v tomhle ohledu se mu zdál být jako každý jiný otec.

„Hm,“ pronesl Albert.

„Hm,“ pronesl Fred.

V téže chvíli dal sousedův kohout k lepšímu své skuhravé kikirikí. Fred zkrřivil obličej, „ten nikdy neví, kdy s tím přestat“, a vytočil postranní okénko.

Albert poklepal na hodiny tachometru, které už dávno nešly. „Je pozdě. Večerníček volá.“

Než uložil Freda do postele, usmažil mu ještě vejce s rajčaty. Fred rajčata odsunul na kraj talíře, protože mu „vůbec nechutnala“, a Albert řekl „sněz ta rajčata“ a Fred polknul celé vejce, ale rajčata ne, a Albert opakoval „sněz ta rajčata“, a Fred rychle talíř opláchl a Albert ho varoval „nedostaneš chleba s medem“, ale Fred přísahal, že příště už ta zdravá rajčata sní, načež mu Albert stejně podal chleba s medem a snažil se přeslechnout, jak se Fred potichu chválí: „To byl dobrý trik.“

Nejlepší Albertův trik bylo vmíchat Fredovi léky přímo do jídla, aby si toho nevšiml.

Tu noc nemohl Albert usnout. Pozoroval jako nehet velkou, hvězdicovitou nálepku, svítící na trámu nad jeho hlavou. Když byl mladší, díval se na ni každý večer přes usnutí tak dlouho, až mu padla víčka, utěšovalo ho, že to nepatrné světýlko pro něho vzdorně svítí do černoty venkovské noci. Zatímco se na nočním stolku z báby chuvičky ozývalo Fredovo šelestivé oddychování, Albert si natáhl župan a vyplížil se do zahrady. Venku si zapálil. Kouření mohl riskovat jen v tuhle pozdní hodinu; Fred by ho napomínal, říkal by „kouření zabíjí!“, a Albert ho nechtěl zbytečně zneklidňovat. Dým se vytrácel do noci. Když mu padl pohled na bavoráka, odpálil špačka přes zahradní plot; letěl vysokým obloukem na hlavní ulici jako padající světluška. Albert kopl do blatníku a čekal, že ho to bude bolet, ale necítil skoro nic. Tenhle blatník se zdál být jako stvořený k tomu, aby mu nakopal, a tak to zkusil ještě jednou

druhou nohou a navíc praštil oběma pěstmi do kapoty. Doufal, že někdo přijde a pokusí se ho zadržet, pak by se na něho mohl vrhnout a zmlátit ho, nebo dostat sám nakládačku, to mu bylo jedno. Ale nikdo nepřišel.

Bez dechu dopadl na sedlo vedle řidiče. Příruční skříňka se sama od sebe otevřela, Albert vyjmul krabičku a položil ji na přístrojovou desku. Lichotivé oranžové světlo pouliční lampy skrylo některé její vypukliny a propůjčilo jí měděný lesk. Albertovi by bylo milejší, kdyby žádný lesklý kámen neobsahovala, kdyby v ní raději byly konkrétní odkazy, nějaká vzpomínka, s níž by si dokázal poradit, například Annin deník, rodinné fotografie nebo alespoň nějaké dokumenty. Měl nekonečně mnoho otázek, a jedinou nadějí, že se mu na ně kdy dostane odpovědi, byl Fred.

Albert pozoroval prsty levé ruky. Malá, tichá, scvrkávající se naděje. Z jakéhosi neurčitého popudu otevřel plechovou krabičku a vzal ‚kousek zlata‘ do ruky. Na dně krabičky objevil audiokazetu; na nažloutlé lepicí pásce stálo: *mé Nejmilejší vlastnictví*. Kudrlinkové písmo školačky odpovídalo Fredově škrabopisu. Albert si z domu donesl bateriový kazeťák, na němž si Fred příležitostně přehrával epizody Benjamina Květinky. Jednu dobu byl Fred doslova blázen do tohoto seriálu, v němž malý slon věří, že herectví znamená především lhát. Přehrával si jej znovu a znovu, někdy i desetkrát za den, až si Albert nemohl pomoci a epizodu mu tajně zničil.

Vložil kazetu do otvoru, přesunul tlačítko z OFF na ON, a viděl, že se vedle ukazatele minut rozsvítilo červené světýlko. Stiskl PLAY. Nejdřív se ozvalo zapraskání. Potom sílíci šelest, který mu přišel nějak známý. Jako zvláštní, vyzývavé mlčení. Začal hledat, přetáčel pásek sem a tam, přiložil ucho až k reproduktoru, vyzkoušel stranu A i B.

Nic.

Přešel středovou konzoli a posadil se za volant, vylovil z postranní kapsy jeden z Fredových kalendářů a otevřel ho. Přejel rukou po purpurově počmárané stránce, která nasládle voněla jako vzduch v domě, a cítil lehké nerovnosti poznámek, vytlačených do papíru Fredovou rukou. *Pondělí, 24. 5. 2002: 76 zelených aut, 8 zelených nákladáků, žádná zelená motorka. Úterý, 25. 5. 2002: 55 zelených aut, 10 zelených nákladáků, 2 krásné zelené motorky, 1 zelený traktor. Středa, 26. 5. 2002...*

Albert hodil kalendář na zadní sedadlo, zvýšil hlasitost, skryl se v hlasitém šumu před myšlenkou, že nikdy nebude mít řádnou rodinu, a cítil váhu Fredova zlata v dlani.

Potom zmáčkl EJECT. Kazeta vyskočila, Albert ji vrátil spolu s ‚kouskem zlata‘ do krabičky, a když se vracel do domu, zahodil ji do odpadků. Vstoupil do Fredova pokoje, rozsvítil a vzbudil ho.

„Zítra jdeme do nemocnice.“

Fred si palci zdlouhavě mnul ospalé oči. „Ale Alberte, musím ti ještě ukázat, odkud je to zlato!“

Albert řekl: „Fredericku.“

Fred se kousl do rtu, zavrtěl hlavou. „Slíbils to!“

„Buď zticha,“ řekl Albert.

Jedním skokem byl Fred u něho, chňapl ho za ruku a stiskl.

V první chvíli Albert nic necítil, chtěl ruku odtáhnout, byla jako zmrazená, marně se druhou rukou pokoušel Fredovo sevření uvolnit. „Nech toho. Pusť.“ Vlasy zakryly Fredovi oči, bez hlesu otevíral a zavíral ústa. Tlak rostl, Albertovy nehty se bořily do jeho dlaně, a bolest splýnula s otupením, které postupovalo podél celé Albertovy paže. Ještě než dospělo k lokti, Albert se celou silu vzepjal. „Frede, přestaň už!“ zvolal, a teprve tehdy Fred povolil a Albert padl na záda a uhodil se hlavou a pelest. Vstal, jak nejrychleji mohl, rozběhl se do koupelny,

tam se zavřel a prohlížel si potmělou, doruda naběhlou ruku, pohyboval jedním prstem za druhým. Zlomená se být nezdála. Vyhnul se pohledu do zrcadla nad umyvadlem a zaposlouchal se. Dveřmi prostupovalo mlčení. Jednou rukou si zapálil cigaretu. Bylo mu horko, stáhl si košili, zamotal se do ní, látka nechtěla povolit, nakonec s ní mrštil o zem. Chvíli nerozhodně stál a třásl se. Aniž se musel dívat, věděl, že Fred se sám o sobě z místa nehne. Jednou strávil v bouráku pět dní bez jídla, pro nějakou maličkost, na kterou si už Albert nevzpomínal, a vydržel by ještě déle, kdyby si pro něho nepřišel, Fred byl přinejmenším stejný paličák jako Albert, a právě to, že si pro něho Albert musel dojít, mu bránilo to udělat. Zamáčkl cigaretu v umyvadle. Konečně se Fredovi podařilo, že se cítil jako dítě. Albert se posadil na okraj vany, zavřel oči a představoval si, že si pro něho Fred přijde, alespoň jednou že zaklepe a omluví se mu, že si o všem skrz dveře promluví, zasmějí se, budou se hodně smát, a pak ho otec nakonec požádá, aby otevřel dveře, a Albert to udělá.